

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: L. S.**, nar. , státní příslušnost , bytem , zastoupeného opatrovníkem JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2012, čj. MV-25568-5/SO-2011,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému opatrovníkovi **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 2.904 Kč. Odměna bude vyplacena k rukám ustanovené zástupkyně JUDr. Ireny Slavíkové, advokátky, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 7. 12. 2012 domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Příbram, ze dne 14. 12. 2010, čj. CPPH-02909/CI-2010-66 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce podanou žalobou taktéž domáhá, zrušil v souladu

s § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republik (dále též „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce a současně mu stanovil povinnost vycestovat z území České republiky nejpozději do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě především uvedl, že s rozhodnutím žalovaného i správního orgánu I. stupně nesouhlasí a napadá je pro jejich nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nedodržel zásadu, že může zasahovat do práv žalobce jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, čímž porušil povinnost danou mu v § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný též porušil povinnosti plynoucí mu z § 4 odst. 1 a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce nepopírá, že byl pravomocně odsouzen, avšak s tímto odsouzením nesouhlasí, protože se předmětného trestného činu nedopustil. Byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody se zkušební dobou, která již uplynula. V době rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně již žalobce zkušební dobu splnil, žalovaný však tuto skutečnost ve svém rozhodnutí nereflektoval. Žalobce nyní pouze čeká, až bude soudem vysloveno, že se osvědčil a vedl po celou dobu řádný život. Podle žalobce v dané věci žalovaný zvolil k výkladu normy jazykový výklad na místo, aby přemýšlel nad jeho smyslem. Spokojil se se záznamem v Rejstříku trestů bez toho, aniž by zvážil daný případ v kontextu jeho životního příběhu a závažnosti provinění. Dále měl použít zásadu přiměřenosti plynoucí z § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že neměl v dané věci zákonnou povinnost posuzovat přiměřenost důsledků rozhodování. To, že tato povinnost není výslovně uvedena v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neznamena, že je přijatelné, aby žalovaný rozhodoval bez ohledu na tuto obecnou zásadu. Pokud by žalovaný tuto zásadu uplatňoval jen v těch případech, kde je u konkrétních ustanovení výslovně uvedena, ztrácelo by smysl její uvedení v samostatném ustanovení. Napadené rozhodnutí žalovaného dále znamená pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jeho rozhodnutí nebude zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Již 6 let žije ve společné domácnosti s přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, která má v České republice trvalý pobyt, je koncertní pianistkou a je zde integrována. Je zarážející, že správní orgány nenašly žádný záznam o této skutečnosti, ač žalobce s přítelkyní jako cizinci mají zákonnou povinnost nahlásit správnímu orgánu adresu pobytu, kterou plní. Není reálné, že by přítelkyně mohla odejít se žalobcem do , kde nemá žádné vazby. Proto by soukromý rodinný život žalobce velmi utrpěl. K doplnění žaloby doručenému soudu dne 29. 4. 2013 žalobce připojil usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 4. 2013, čj. 1 T 96/2010-61, s tím, že tímto usnesením se mu s ohledem na amnestii prezidenta republiky uvedený trest promíjí a hledí se na něj, jako by nebyl odsouzen.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal ohledně skutkového stavu a průběhu správního řízení na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že při svém rozhodování vycházel z pravomocného trestního příkazu Okresního soudu v Příbrami ze dne 19. 7. 2010, čj. 1 T 96/2010-42, ve kterém je trestný čin, jehož se žalobce dopustil, kvalifikován jako úmyslný. Podle žalovaného nelze zpochybňovat pravomocná rozhodnutí soudu. Sama skutečnost tohoto odsouzení postačuje k rozhodnutí o tom, že se povolení k dlouhodobému pobytu zruší. Ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neumožňuje, aby správní orgán rozhodl jinak, způsob rozhodnutí je zde přímo uložen. Správní orgány rozhodovaly na základě skutkového stavu, jaký byl dán v okamžiku rozhodování. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že rozhoduje-li dle citovaného ustanovení, není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

I přesto se tímto aspektem v napadeném rozhodnutí zabýval celkem podrobně. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod či v Ústavě nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k doplnění žaloby pak žalovaný odkázal na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), podle něhož se při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto žalovaný považuje žalobcem předložené usnesení za irelevantní.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2014, čj. 46 A 63/2012-45, byl žalobci z důvodu neznámého pobytu ustanoven opatrovník, JUDr. Irena Slavíková, advokátka se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2.

Při jednání u soudu ustanovený opatrovník nad rámec písemného vyhotovení žaloby uvedl, že žalobce po dobu pobytu na území ČR vedl řádný život, a skutek, za nějž byl odsouzen, představoval pouze ojedinělý exces. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do práva žalobce na rodinný a soukromý život. Co se týče rodinných a osobních poměrů žalobce měl žalovaný možnost např. provést šetření v místě bydliště a osobní poměry žalobce ověřit. Žalobce doložil, že v ČR řádně pracuje a vede řádný život a je dán důvod, aby zde mohl setrvat. Trestní řízení bylo zahlazeno, žalobce se osvědčil a nenarušuje veřejný pořádek.

Žalovaný se z jednání u soudu omluvil.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

Dne 22. 11. 2010 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Důvodem zahájení řízení byla skutečnost, že správní orgán I. stupně obdržel trestní příkaz Okresního soudu v Příbrami ze dne 19. 7. 2010, čj. 1 T 96/2010-42, kterým byl žalobce odsouzen za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s tím, že výkon trestu se podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 roků. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 24. 9. 2010. Součástí správního spisu je též výpis z evidence z rejstříku trestů ke dni 22. 11. 2010, z něhož plyne, že žalobce byl uvedeným trestním příkazem odsouzen za úmyslný trestný čin. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 24. 11. 2010. Žalobce byl poučen, že ve lhůtě 15 dní od doručení oznámení může uplatnit své připomínky a námítky. Žalobce se v této fázi řízení k věci nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 12. 2010, čj. CPPH-02909/CI-2010-66, zrušil podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu a současně mu podle § 37 odst. 3 téhož zákona stanovil povinnost vycestovat z území České republiky nejpozději do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 30. 12. 2010 odvolání, v němž předně uvedl, že nepopírá pravomocné odsouzení, ovšem s tímto nesouhlasí. Bohužel v zákonné lhůtě nestačil podat proti trestnímu příkazu opravný prostředek. S odsouzením nesouhlasí a připravuje podklady pro podání žádosti o tzv. obnovu řízení. Trestného činu se nedopustil, neboť se jednalo pouze o konflikt spojený s výkonem jeho zaměstnání, kdy se snažil ochránit majetek zaměstnavatele - zámecké rybníky. S podaným odvoláním doložil žalobce pracovní posudek zaměstnavatele ze dne 27. 12. 2010, který byl vypracován na žádost žalobce.

Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2012, čj. MV-25568-5/SO-2011 (napadeným projednávanou žalobou), žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neporušil ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že trestnou činností žalobce se zabýval soud v trestním řízení a pokud byla určitá osoba pravomocně odsouzena za trestný čin, správní orgán z tohoto rozsudku vychází a je jím vázán. Jak žalovaný uvedl, v době rozhodné pro posouzení žádosti i následného odvolání má žalobce záznam v evidenci rejstříku trestů a jak dodal, rozhodnutí o zaházení odsouzení nebylo žalovanému do doby rozhodnutí předloženo, žalobce tak v době vydání rozhodnutí žalovaného není trestně zachovalý. Žalovaný současně dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bude přiměřený závažnosti jeho protiprávního jednání.

Přestože jako důkaz je v napadeném rozhodnutí výslovně uveden pouze výpis z evidence z rejstříku trestů fyzických osob (k osobě žalobce) ke dni 22. 11. 2010, je součástí příloh správního spisu žalovaného též výpis z evidence z rejstříku trestů ke dni 9. 1. 2012 a ke dni 7. 11. 2012.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce byl shora označeným trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. V rámci projednávané žaloby (doplněné při jednání u soudu ustanoveným opatrovníkem), lze identifikovat dvě základní námitky naplňující požadavky ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce jednak namítá, že v době rozhodnutí žalovaného již uplynula zkušební doba uložená mu uvedeným trestním příkazem, a proto na něj měl žalovaný nahlížet jako na osobu neodsouzenou, což však žalovaný vůbec nereflexuje. V této souvislosti žalobce též upozorňuje na to, že v jeho případě měl s ohledem na podmíněné odsouzení a na uplynutí zkušební doby žalovaný aplikovat zásadu přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci samostatné žalobní námitky pak žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu zdejší soud předesílá, že dne 1. 1. 2011 nabytí účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců. Z přechodných ustanovení k označené novele zákona o pobytu cizinců plyne, že *„řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona ... ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona“* (čl. II. bod 1), přičemž *„řízení o udělení, prodloužení platnosti a doby pobytu na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, prodloužení doby platnosti těchto oprávnění a řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu zahájená do 31. prosince 2010 dokončí ministerstvo podle dosavadní právní úpravy“* (čl. II. bod 4). S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že relevantní právní úpravou pro projednávanou věc je zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť řízení v dané věci bylo zahájeno v roce 2010.

První spornou otázkou v projednávané věci tedy je, zda měl žalovaný v rámci odvolacího řízení (resp. v rámci rozhodnutí napadeného projednávanou žalobou) zohlednit skutečnost, že zkušební doba, po kterou byl žalobci podmíněně odložen výkon trestu odnětí

svobody, již uplynula.

Jak plyne z ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, „*pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.*“ Z ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, v rozhodném znění, se pak podává, že „*policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*“.

Z ustanovení § 83 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, se pak podává, že „*jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná*“ (odst. 1). „*Neučinil-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil*“ (odst. 3). „*Bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen*“ (odst. 4).

S ohledem na výše citovaná ustanovení trestního zákoníku je tedy zřejmé, že samotná skutečnost, že podmíněně odsouzenému (v projednávané věci žalobci) uplyne zkušební doba, po kterou mu byl podmíněně odložen výkon trestu odnětí svobody, ještě neznamená, že již v době uplynutí rozhodnutím určené doby je na něj třeba nahlížet, jako by nebyl odsouzen. Tento stav nastává až v důsledku výslovného rozhodnutí soudu dle § 83 odst. 1 trestního zákoníku, nebo v důsledku fikce dle § 83 odst. 3 téhož zákona. V projednávané věci zkušební lhůta žalobci uplynula dne 24. 9. 2012 a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až poté (8. 11. 2012). Jak ověřil žalovaný z výpisu z evidence z rejstříku trestů (viz rekapitulace správního spisu), v době jeho rozhodování neexistovalo rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 83 odst. 1 trestního zákoníku o tom, že by se žalobce osvědčil, a zcela zjevně nemohla nastat ani fikce osvědčení předpokládaná ustanovením § 83 odst. 3 téhož zákona. Ostatně ze samotného textu žaloby je zřejmé, že v době podání žaloby žalobce teprve rozhodnutí soudu o osvědčení „očekává v nejbližší době“. Jak již bylo výše uvedeno, řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je konstruováno jako řízení přezkumné, kdy správní soudy zásadně přezkoumávají napadené rozhodnutí ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V tomto ohledu přitom není pochyb o tom, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně i žalovaného byl skutkový stav zjištěn správně, tedy tak, že žalobce není trestně zachovalý (srov. též § 174 zákona o pobytu cizinců). Výše uvedenou argumentaci pak lze vztáhnout i na žalobcem dodatečně předložené rozhodnutí soudu o tom, že se mu uvedený trest v důsledku rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii promíjí. Usnesení soudu, kterým mu byl trest z těchto důvodů prominut, bylo totiž vydáno až dne 2. 4. 2013.

Pokud jde o související námitku, podle níž měl žalovaný v případě žalobce aplikovat zásadu přiměřenosti a „uvažovat nad proviněním žalobce v kontextu jeho životního příběhu a závažnosti jeho provinění“, zde soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, které jsou v projednávané věci plně aplikovatelné. Jak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, „*správní orgán při rozhodování o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. o zrušení dlouhodobého pobytu, není povolán ke zkoumání trestného jednání stěžovatele z pohledu trestního práva, ale posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením, a sice zda byl stěžovatel pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na*

specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá tedy možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci tedy není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako kupř. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kooperace s orgány činnými v trestním řízení, dosavadní bezúhonnost stěžovatele ani jeho řádný život po vydání odsuzujícího rozsudku“.

Ve vztahu k závěrečné námitce žalobce, podle něhož napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, čímž se však žalovaný nedostatečně zabýval, zdejší soud předepisuje, že zákon o pobytu cizinců ve svém ustanovení § 37 v odst. 1 a odst. 2 vymezuje různé situace, při kterých správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (při aplikaci § 46 téhož předpisu pak platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jako tomu je v projednávané věci). Zatímco v případě důvodů vymezených ve druhém odstavci ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v případě odstavce prvního taková podmínka stanovena není. Správní orgány, mimo jiné s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, mají dbát toho, aby přijaté řešení (tedy i vydané rozhodnutí) bylo v souladu s veřejným zájmem. Právě možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva cizince na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím citované zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Lze připustit, že takovou situací by v obecné rovině mohly být i mimořádné případy, kdy by hrozil skutečně závažný zásah do rodinného života dotčené osoby.

V projednávané věci nelze především přehlédnout, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zásah do jeho soukromého a rodinného života vůbec nenamítal a činí tak až v rámci podané žaloby. Jak zde uvádí, žije v České republice po dobu 6 let ve společné domácnosti s družkou, která je státní příslušností a je koncertní pianistkou, v České republice již plně integrovanou. Z této samotné skutečnosti však podle názoru Krajského soudu v Praze nelze dospět k závěru, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce dosahuje tak mimořádné intenzity, že by z tohoto důvodu bylo třeba uvažovat o nezbytnosti případného implicitního zmocnění správního orgánu ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak plyne z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí nepředstavuje natolik intenzivní, nepřiměřený a bezdůvodný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který by vedl k porušení zmiňovaných principů materiálního právního státu, aby právo na soukromý a rodinný život stěžovatele převážilo nad ochranou veřejného zájmu.

Vzhledem k tomu, že soud žádnou z námitek vznesených žalobcem neshledal důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci však nevyplývá, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, takže mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

O odměně ustanoveného opatrovníka rozhodl soud podle ustanovení § 9 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 7 bod. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a přiznal mu odměnu ve výši 2.904 Kč. Ta se skládá ze tří úkonů právní služby po 500 Kč, k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3x300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 504 Kč. Odměna bude vyplacena k rukám ustanoveného opatrovníka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová